

BEXELL, CARL EMANUEL, LUNDSTRÖM

Lik-predikan wid prosten och kyrkoherden öfwer Åkers och Käfsjö församlingar, herr magister Bengt Bergwalls begrafning i Åkers kyrka, den 16 maj 1834, af Carl Eman. Bexell.

1834

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
 - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
 - *Sök:** Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
 - *Klipp & klistra:** Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

dikpredd
Fria 1900

Lik = Predikan

vid

Prosten och Kyrkoherden
öfver Åkers och Käfsjö församlingar,

Herr Magister

BENGT BERGWALLS

Begrafning

i Åkers Kyrka, den 16 Maj 1834,

af

Carl Eman. Bexell.

SÖNNERS,
hos Direct. S. P. Lundström.

1834.

1811-1812

THE
OFFICE OF THE
SECRETARY OF THE
NAVY
WASHINGTON
D. C.

CONFIDENTIAL

...

...

Mästaren låter säga dig: Swar är herberget?

Då Jesus sände sina Lärjungar, att, med desse ord skaffa gästfrihetens lugn åt stiftelsen af den heliga Nattwarden, såsom en minnesfest åt kärleken och odödligheten, tänkte han på lifwets sista slamtande låga af glädje, sådan som den i affledsstunden kunde njutas, midt under det den öfverhängande ewigheten stod färdig att utströmma öfwer tiden. Ända hittills hade han saknat, och syntes wara nöjd att sakna, alla jordens beqwämlichkeiten och företräden. Nu först, då hans dagsarbete war slutadt, och lifwets aftonstund utbredde sig omkring Gethsemane, och lifwets midnatt stod färdig att mörkna öfwer Golgatha; nu syntes han allwarligare än någonsin tänka på lugn och herberge, och slockade twenne sina Lärjungar: Petrus; sinnebilden af den starka allt besegrande tron, och Johannes; sinnebilden af den förhoppningsfulla allt försonande kärleken, för att, af en man, som bar en wattenkruka; sinnebilden af Christendomens inwignings-sakrament, den heliga Döpfelsen, låta sig wägledas till den gästfria boning, ifrån hwilken det Nya Testamentet skulle utspriida sig öfwer jorden, och der betinga åt honom en ostörd affledsstund från wänskapen och werlden, med desse ord: **Mästaren låter säga dig: Swar är herberget?** (Luc. 22: 11.).

Mannen med wattenkrukan har redan gått in i huset. Christendomens framgång är i desse nejder tryggad genom det hjertliga herdanit, som

gått ut att låra all folk, och döpa dem i Fadrens, Sonens och den helige Andes namn (Matth. 28: 19.). Christendomens mål för ewigheten: att wara Gud sjels, åstådad ansikte mot ansikte, är ännu en uppenbarelse att förbida; ty graswen står emellan och skymmer; men Christendomens mål för tiden: att wara wägen, sanningen och lifwet (Joh. 14: 6.), är redan på denna sidan om grasshymningen uppnådt, — uppnådt öfwer hela werlden, och kanhända i egentligare mening än mångenstädes, uppnådt inom dese från den allmännare werldsoron affsiljde nejder, der Jesu bekännare fått sitta ostörde, liksom inom lyckta dörrar, och låta Försöningsens hemlighet klarna till gudomlig uppenbarelse i känslan och erfarenheten. Men han, som i en lång följd af år bland eder fört ordet om Försönningen, och fringspridt bjudningen till den stora Nattwarden, och wigt på förhand edra förhoppningar wid ewigheten: Mästaren bland nejdens Lärjungar; den äldste, den mest bepröfwade, den bäste bland oss alla låter i dag säga dig, Du wärda Församling, som han utforat och af hwilken han blifwit utforad: Swar är herberget? Ty han will äta påskalambet med sina Lärjungar: — Frid och frihet will han njuta bland de många, åt hwilka han fordom meddelat det ewiga ljusets och kärleken's evangelium, emedan

Östörd hwila, ljuslig ro

Sakta under jorden gro,

Liksom guld och ädla stenar (M:o 482: 2.).

Förunden honom dershöre några skoflar af den dyra jord, som, i edra faders lägerstad, bildat sig af till förwandling öfwergågna tröt-

ta ben och varmt älskande hjertan. Större delen af hans fordna Lärjungar hafwa redan samlat sig der, inom de säkrare än någonstädes på jorden lyckta dörrarna, och han will nu, likt sin Försonare, synas midt i deras talrika krets, och helsa dem på förklaradt tungomål: **Fröd ware eder!** (Joh. 20: 19.) Derföre låter han fråga Eder Jesu fråga: **Swär är herberget?** Och är wiß att förutsägelsen, hwilken Jesus förknippade med denna fråga, skall i dag som för årtusen sedan finna tillämpning: **Susbondan**, hette det nemligen, **skall wisa eder en storan sal bereddanz; reder der till.** **Åh!** huru skönt uppfyller sig icke i dag denna prophetia? Naturens stora sal står öppen rundt omkring oss, gästfritt inbudande åt osskulden och Christendomen: Det är tiden, som winkar wälkomst åt ewigheten; det är Försynen, som bereder rum åt nåden; det är kraftens och kärlekens känslor, som klappa slag om slag inom den himmelske Fadrens hjerta. Christendomen begär herberge, och sommaren smyckar rummet och strör blommor på wägen för den ankommande: **Reder der till ett godt herberge åt en god gäst: af oss alla, både för hjerta och emhete och ålderdom, med rätta ansedd och wördad såsom Församlingarnas Fader*).** Namnet, under

*) Född i Ingelstads Dwarf af Berga Socken och Kronobergs Län den 24 Junii 1750, och således på sin dödsdag den 1 Maji 1834, 83 år, 10 månader och 6 dagar gammal, war han till lefnadsåren den andre i ordningen bland sine samtidige Ståndsbröder i Wexiö Stift; men såsom tjenstgörande Prest war han af alla den äldste, emedan han räknade det 60:de året efter, sin ordination i Wexiö den 16 Nov. 1774.

hwilket wi lärde älsta och wörda honom, wilje wi i dag säga hwarandra med saknadens tårar och andaktens wälsignelser, och sedan gömma det såsom en åminnelse af den snart förgångna bättre tiden, och det allwar i seder och tänkesätt, som, ur den från alla sidor påträngande flården, står med ordet på tungan att eftersäga den döendes fråga: Swar är herberget? — Minnet sjelf blifwe wärd åt den hädanfarande, och framför wården stadne den tack samma framtiden att läsa kärlekens inskrift: Prostén och Kyrkoherden öfwer Åters och Käfsjö församlingar, Magister Bengt Bergwall.

Nu hafwa wi sagt wårt ärende, och herberge är ingen som wägrar åt den trötte wandraren; men rummet wilje wi likwäl bese, och förwiša oss att han får bo wäl derinne, och att lotten, som wäntar oss alla, är wärd de många tårar och besymmer den kostar. Gif oss i full åfsädnings denna wišhet, Ewige Gud! Sader wår!

Text. Ebr. 13: 2.

Sörgäter icke att herberga; ty dermed hafwa somlige fått Englar owetandes till herberge.

Apostelen hänwisar i dese ord till tidens osskuldssålder, som wäl redan hade sett Paradisets portar stängas; men dock ännu befann sig så nära i dess gränskap, att den personliga yttre förbindelsen emellan menniskan och Underwerlden ännu icke upphört. Ännu syntes Gudomen dröja med wälbehag i de heliga lundarnas flugga; ännu talade Englar och menniskor på gemensamt tungomål om gemensamma angelägenheter,

och trifes wäl under samma taf, och wid samma bord, och på samma wandringsstigar. Gästfriheten war då en dygd, icke ensamt för menniskofärlakens skull, utan äfwen för den barnsliga förhoppning, att Himmelens saliga innerwänare, i egenkap af främlingar eller wänner skulle besöka den gästfria boningen, och der stifta gemensamhet i systen och njutningar emellan ostulden och andewerlden. Wi tycka oss förnimma återklagen af denna, en bland de ädlare af wårt släktes barnsdomsfröjder, i Apostelens förmaning: **Förgäter icke att herberga, ty dermed hafwa somlige fått Englar owetandes till herberge.** Dock, — hwar är nu Abrahams tjäll, framför hwars dörr de tre männen stadnade (1 Mos. 18: 1.)? Hwar är nu lunden i Mamre, i hwilkens skugga wälkomsmåltiden bereddes? I detta granskap med himmelen, och i dessa personliga werelsförhållanden med de odödlige, kunna wi icke återkomma förr än genom döden; och det är med hänsigt till denna, åt grafwen och ewigheten rigtade, förhoppning, wi till betraktelseämne wälja:

En god gäst i ett godt herberge.

1:o Ett godt herberge åt en god gäst.

2:o En god gäst åt ett godt herberge,

Hoppet har utwalt herberge. Tron och kärleken gå, att der reda till. Hwar är herberget, och hwilka äro dess företräden?

a) **Ett godt herberge åt en god gäst har goda rum.**

Öfwer allt i werlden, der den gode gäst, utbildar sig gemenligen ur hans eget hjerta en god

omgifning rundt omkring honom. Det goda samvetet ser allting ljusst, äfwen i sorgens boning, och det kärleksrika hjertat kan länge trifwas wäl midt ibland fiender och förföljare; ty det tror alla om godt, och bär, wore det också genom öknar och afgrunder, öfwerallt sin himmel med sig. Saksob lägger sitt hufwud på hårda stenen, men skönare dröm än den han drömde, har kärleken och hoppet aldrig drömt (1 Mos. 28: 12.). Petrus låg bunden med kedjor och sof emellan krigsknektarna i fångelsset; men den himmel, som derunder uppenbarade sig för honom, war så ljus och så salig, att han icke wågade tro dess werklighet; utan mente att han hade sett en syn (Act. 12: 9.). Hwarföre hafwa häfderna längesedan glömt alla de rymliga boningarna i Bethlehem, och alla anstalterna för firandet af den Kejsersliga myndighetens seger, under det de ännu så noga weta, och skola så länge werlden står weta, att berättat om det ställe der Jesus föddes? — **Dem war icke rum i herbergena** (Luc. 2: 7.), så hette det ibland menniskorna; men Englarna wiste wäl, att det bästa rummet på jorden — det som låg närmast intill himmelens port — war just det rum, som hyste Maria och hennes Trolofswade. Så är himmel och salighet öfwerallt, der det goda ofskuldsfulla hjertat gästas, och det egentligt goda rummet i boningen är endast det, som åt den gode gästen öppnat sig till ett wänligt herberge.

§ denna mening saknade aldrig wår afslidne Gamle goda rum i herberget. Man kunde när som helst se på hans wänliga öga, att han aldrig hade något misnöje wafgjordt med werlden. Han

bodde wäl hwarhelst han bodde, ty han war nöjd — icke som werlden, med mängden af tillgångar; utan som det Evangeliska sinnet, med sin himmel och sin Försonare. Den yttre wälsignelse, som ingenstädes lät honom sakna ett godt rum i herberget, utgjordes af den kärlek, som oupphörligt omgaf honom så wäl i umgänget, som Embetet och den husliga kretsen *). På detta sätt har werlden för honom warit ett godt herberge, alltid försedt med goda rum, bättre än dem någon annan bebott — så goda hafwa de likwäl icke warit, att icke suckningarna och sorgen någongång funnit gästfrihet jemte honom; att icke stormen, der som annorstädes, bullrat omkring huset; att icke misnöjet, ehuru det talte ett för hans hjerta alltid främmande tungomål, likwäl stundom blan-

*) Uktning, wänskap och förtroende följde honom på ett utmärkande sätt ända ifrån barndomen. Han intogs i Werio Schola år 1760, och uppehöll sig derstädes just under den period, som Doctor Edmann så träffande beskrefwit i sina Högskomster från hembygden och Scholan. År 1769 infördes han som Student i Lund, och disputerade pro exercitio 1773. Först år 1790 disputerade han pro gradu, och blef samma år promoverad Magister. Till bewis huru älskad och saknad han war på de ställen, der han emedlertid wistades, än såsom Informator, än såsom Adjunct, förtjenar att nämnas, det Wilstads Församling jemte des Kyrkoherde, Prosten D. Berell, gemensamt hos Consistorium anhöllo om ändring i ett förordnande, hwärigenom han, efter en kortare tids Adjunctur i Wilstads, misshwädes till tjenstgöring på annan ort, och att det war endast på Bergwalls egen begäran de aflodo från fortsatta ansökningsderom, då den första icke blef bewiljad.

dat sin röst med stormens; och att icke slutligen ålderdomen och kraftlösheten genom widöpnade dörrar öfverraskat honom derinne *). Detta är orsaken att han i dag begär ömsa rum i herberget, — begär ett bättre, begär det bästa, begär grafwen. Han wiste wäl att man bodde wäl derne-
dre, han, som sjelf bäddat åt så mången wän i detta hwilorum. Säkert minnes du ännu, ömma-
älskande Moder! huru han emottog det inslumrade barnet ur din hand, och wälsignade det och gömde det bort ur din åsyn. Säkert minnes du ännu, faderlösa barn, huru han emottog din Faders likfista och sade dig: Gråt icke! Din fader sofwer sött, och Fader har du, som icke dör, i himmelen. Åck! huru mången god gäst har han icke infört i dessa goda rum? Nu will han sjelf ditned, — och det synes som de många wänner-
na från fordom skulle, genom de på grafwarna utsprikande blommorna, sticka honom sina wälkomsthälsningar till möte. Låt icke den trötte stå för länge och klappa på dörren: Sörgåter icke att herberga; ty derigenom hafwa somlige fått Englar owetandes till herberge.

b) Ett godt herberge åt en god gäst har goda tillgångar.

Lugnet och nöden kunna icke bo tillsammans; ty, om också den yttre stormen tiger, tiger likwäl icke det oroliga hjertat, så länge den hemsta sorgen sitter derinne och suckar, eller sjukdomens öf-

*) Sin mest närgående sorg kände han, då en Son, med de bästa anlag och förhoppningar, efter att wid Akademien hafwa slutat förberedelserna för sitt inträde på Embetsmannabanan, inföll i en långsam sinnessjukdom, och ändteligen wädligt omkom år 1824.

verwäldigande smärta fokar i blodet. Sålmodet kan kämpa; det kan till och med segra; men ingen kan hindra känslan att ropa om hjälp under striden, äfwen då munnen biter sig tillsammans, för att icke förråda hos menniskan det menfliga. Mycket annat godt kan herberget äga; men mycket saknar det också, om der icke finnas wänner, som dela vår glädje och wåra bekymmer, och om den sorgsna brödlösa morgondagen alltid skall stå på afstånd och se, att bordet blir tomt efter vår afsonmåltid.

Lyckligare, än mängden af dödlige, war äfwen i detta asseende vår bortgångne gode Gäst. Hans hela lefnad, från början till slut, kan sammanfattas under den bön han så ofta bad till Gud: Sattigdom och rikedom gif mig icke; men låt mig min affskilda del af spis få (Ordsp. 30: 8.). Annu war han icke fem år gammal, då han såg sin moder föras till grafwen; men bröd och wård och förböner hos Gud saknade ändå aldrig den spåde. I sitt trettonde år blef han äfwen faderlös *); men liksom i dag, så har alltid förr, dörren redan varit öppen, när han låtit fråga: Swar är herberget? och nöden har, som hennes wana är, alltid hållit sig på wördnadsfullt afstånd ifrån ett hjerta, som walt till grundsats: Wara gudelig och låta sig nöja är winning nog (1 Tim. 6: 6.). Hans egentligt goda tillgångar deremot stodo antingen i ett närmare förhållande till hans hjerta, eller också förwarades de helt och hållet derinne. Huru out-

*) Hans Förälbrar woro Arrendatorn af Ingelstads Swarn, Wärten Bergwall, och des Hustru, Helena Lindquist.

fägligt rik han i detta affeende sluteligen blef, röjde sig för menniskokännaren redan i umgängets första timma. Men för att, medan tiden flyndar of förbi, blott hafwa framwisat ett enda guldstycke ur den rika skattkammaren, må det göra tillfyllest att hafwa nämnt hans fadersglädje, och hans sju ännu lefwande barn *). Ehuru fringspridda åt skilda nesder, woro likwäl dessa hans älskade aldrig för honom frånwarande. Det war ingen dag, då icke hans tanka gjorde wänliga besök hos hwar och en af dem; ja, många gånger hos hwardera. Föräldraglädjen är på en gång den ljuswaste och den djupaste af all glädje i lifwet; men också hade hans hjerta en förundranswärd förmåga att njuta denna glädje mångsidigt och, åt alla rigtningar, sannt och innerligt. På alla ställen i det förtroliga hemmet, der han under gladare förhållanden fordom sett sina barn, der kunde han se dem när han wille. De sutto till bords med honom wid hans måltider, de lå-

*) 1) Märten Christopher Bergwall, Kyrkoherde i Stockholm.

2) Brita Ulrika Bergwall, gift med Guldslagare-Aldermannen Wolfram i Stockholm.

3) Eva Cathrina Bergwall, gift med Prosten Forsblad i Floby.

4) Magdalena Bergwall, gift med Bruks-Disponenten Åkerlund på Göthafors.

5) Johanna Helena Bergwall, gift med framl. Prosten Ljungberg i Fryeled.

6) Martha Christina Bergwall, gift med Professor Ågren i Stockholm.

7) Emilia Bergwall, gift med Fabrikör Lundström i Elmestad.

Omkring dessa sina barn såg han, före sin död, 20 förhoppningsfulla barnbarn uppstå.

go på knä omkring honom, då han gjorde sin af-
 tonbön, och i den nattliga drömmen hade de åter-
 tagit sin ofkulsålder, och lekte som Englar om-
 kring den slumrande. Då man talte om hans
 barn, utplånades genast alla spår efter de åttatio
 lefnadsåren ur hans anletsdrag, och ett återsken
 af de saliges fröjd utgjöt sig ur det wänliga ögat.
 Mitt tal tillhör hufwudsakligen den Uslidne; men
 jag wet för wißo, att han deruti skulle sakna ett
 af de käraste orden; jag wet, att jag skulle läg-
 ga en ouppfylld önskan jemte honom i grafwen,
 om jag icke wälsignade Eder, I hans älskade
 Barn! för alla de glädjestunder I skänkt honom,
 och hwilka varit så många, att den goda tillgån-
 gen derpå aldrig någon tid trutit i hans herber-
 ge. Ack! Han som war nöjd med så litet, och
 likwäl ägde och njöt så mycket, — hwad begär
 han då mera? Har jag icke redan sagt det? Blott
 några skoflar jord. Dermed skall han anse sig
 hafwa utbekommit sin lott af werlden, och hafwa
 blifwit, till öfwerflöd, godtgjord för hela sin lån-
 ga lefnads mödor och beswår. Men dessa skoflar
 jord — på sådant sätt, och i sådan mening —
 att hafwa fått dem, är att hafwa fått allt hwad
 fås kan. Det finnes blott ett enda herberge i
 werlden, som är i besittning af denna tillgång,
 omfattande på en gång alla jordlifwets önsknin-
 gar och behof; och det är detta jag åsyftar, då
 jag för wår hädanfarne gode Gäst frågar: Swar
 är herberget? — Jag såg en ny graf derute; —
 är här någon Joseph af Arimathia, som skänker
 honom den grafwen? Sörgåter icke att herber-
 ga; ty derigenom hafwa somlige fått En-
 lar owetandes till herberge.

c) Ett godt herberge åt en god gäst har goda utsikter.

Genom sitt oupphörliga bemödande att upphäfwa gränser och hinder, tillkännager menniskohjertat nästan medwetslöst sin bestämmelse för odöbligheten. I werlden är alltid trångt; men wi räkna icke så noga de närmast påträngande obehagen, om blott ögat får obehindradt blicka framåt, och fägna sig åt den widsträcktä nejdens leende skiftningar: wi märka knappast vårt trångmål, om wi jemte blickens frihet tillika äga tankans, och denna får obehindrad framtränga i forskning och tro, så långt den will utom ögats synkrets: men wi glömma helt och hållet tiden och förgängelsen, om ännu derutöfwer hoppet, såsom frihetens fullkomliga lag (Jac. 1: 25.) hör öf till; om det bewakat wår rätt, såsom Guds arfwingar och Christi medarfwingar (Rom 8: 17.); om det tagit framtiden och ewigheten i besittning, och kan fritt se sig omkring öfwer det förlofwade landet, ja, ända in i bröllopsalen, der wälkomnande anderöfster bjuda från himmel till himmel: Kommer ty all ting äro nu redo (Luc. 14: 17.).

Sådana utsikter omkring herberget göra allting godt derinne, och någonting sådant måste wår hådanfarande gode Gäst hafwa sett; ty annars hade icke denna underbara englamildhet, som intog och hänförde öf alla, så oupphörligt kunnat le i hans öga. Så som wi äro till mods, då wi se barndomens ofskuld, och ofskuldens glädje, och glädjens lugn; emedan han hwilar i famnen hos Jesum, och hör den ewiga kärlekens: Sörmenem dem icke (Marc. 10: 14.), så woro wi till mods,

Då wi sågo och samtalade med honom, under de sista lyckliga lefnadsåren. Siferherden hade då befriat honom från alla jordiska sorger och bekymmer. För dem hade hans känsla ej mer något deltagande. De woro för honom det samma, som hushållsbestyren för barnet, som slumrar i modersfamnen. De forlade wäl omkring honom; men, om han också hörde dem understundom, så förstod han likwäl icke deras mening. Sjelfwa minnet, så widt det rörde de dagar, om hwilka ålderdomen plår säga: **De behaga mig icke** (Pred. 12: 1.), war hos honom alldeles utplånadt. Det sorgliga hade knappt blifwit sagdt, förr än det åter war glömdt, och det glada kunde aldrig omtalas så ofta, att det för honom förlorade nyhetens behag. Den milda Försynen hade från hans herberge blott lemnat honom de skönaste utsikterna qwar: — åt ena hållet barn-
domen, och åt det andra, ewigheten. Sköna, herrliga utsikter! Men, ehuru mera obehindradt än wi andra, såg han dem likwäl som menniskor se, genom en spegel uti ett mörkt tal (1 Cor. 13: 12.). Dersöre will han flytta sitt tjäll närmare in i skuggan af ewigheten, för att såsom heliga förtroenden få emottaga des uppenbarelser, och inwid sjelfwa bröllopsalens dörr få afbida Brudgummens ankomst. Hwar är herberget, med denna ljusa utsikt åt en ny himmel och en ny jord (Apoc. 21: 1.)? Han frågar och han beder. Förmener honom icke! Under det wi andre nådgas stadna utanföre, och förbida dageligen medan wi strida, till des wår förwandling kommer (Job. 14: 14.), låten honom tråda dit in att se trons föremål ansikte mot ansikte!

Sörgåter icke att herberga; ty dermed hafwa somlige fått Englar owetandes till herberge.

Herberget är funnet. Allt är derinne redo. Swar är gästen, som tager herberget i besittning?

a) Den gode Gästen i det goda herberget är Jesus, som wiger det till en hwilokammare.

Swar är den wän, som öfwerallt jag söker?
När dagen gryr, min längtan blott sig öker;
När dagen flyr, jag än ej honom finner,
Fast hjertat brinner.

Hjertat är stadt på pilgrimsfärd, och söker och längtar och brinner. Swar är kärleken mål? På denna eller andra sidan om molnen? Flykten ger sig knappt tid att fråga. Han skynbar med ilande fart åt fjerran och, wid hwarje flygg blick, som han kastar omkring sig i detta främmande land, ryser denna hemiska känsla i hans innersta: Här är icke mitt hem. Men de, som sådant säga, gifwa tillkänna att de söka ett fädernesland (Ebr. 11: 14.). Då sänker sig hoppet som en hugswalande ande af Fadrenom öfwer den tröstlöse, och han börjar lyhöna efter bekanta röster, och se sig om efter bekanta föremål:

Sag ser hans spår, hwarhelst en kraft sig röjer,
En blommas doftar och ett ar sig böjer;
Uti den suck jag drar, den lust jag andas,
Hans kärlek blandas.

Är jag kanhända mitt mål närmare än jag trodde? Hafwa de lekt omkring min Faders boning, de windar, som uppsrifka mig? Skall jag anse sjelfwa den omgifwande fågringen, såsom en från honom utgången röst: Skåder liljorna på marken

marken (Matth. 6: 28.)? Skall jag räkna för ett omedelbart samtal med honom på vägen, att mitt hjerta stundom war så brinnande (Luc. 24: 32.)? Uck, att jag tydligare kunde urskilja orden, då han talar! Uck, att jag tydligare kunde förnimma hans löstes samntag åt hoppet! Ty

— — ett töcken mig från honom stänger;
Min bön, men ej min blick, till honom tränger.
Uck! säge jag hans anlet, och mig flöte
Intill hans flöte.

Se här din längtans mål! Herberget är funnet, och i det goda herberget den gode Gåsten. Låt om þ nu säga till twislet, som Lärjungarna till Thomas: **Vi sågom Herran** (Joh. 20: 25.). Och du, hädanfarande Mästare! som stått uppenbarelsen närmast, — orden efter din känsla sitta ännu som en brudkrans omkring ditt stelnade hjerta, — låt mig uttala dem såsom ett dödens förtroende till lifwet:

War tröst, min Ande! hoppas, bed, försaka!
Dig wännen winkar, du skall se och smaka
Hur ljuf han är, och sjunka i hans armar,
Som sig förbarmar! (N:o 481.)

Det är således icke egenteligen för någon flyttfärd åt fjerran; det är för ett besök i fadernehemmet, som den gamle i dag låter säga: Swar är herberget? Han har dröjt länge på vägen, — till och med längre, än den wanligen beräknade högsta menniskoåldern. Jesus hade sagt m den Lärjungen, som han älskade: Om jag wille att han skulle blifwa till des jag kommer, hwad kommer det dig wid? Då gick ett tal ut ibland bröderna: Denne Lärjungen dör

icke. Och Jesus sade icke till honom: San
dör icke; utan om jag wille, att han skulle
blifwa till des jag kommer, hwad kommer
det dig wid (Joh. 21: 22, 23.)? Ewigheten wet
sin stund. Wi må wäl förbida den, och wälsigna
den, då den kommer; men icke försöka att på för-
hand passa in den i beräkningen af våra dagar
och timmar. Denna stund är Jesu stund; och
stället, som han bestämt till möte med sin Lär-
junge, är ett heligt rum, der bor wiserliga
Gud (1 Mos. 28: 17.). Görer honom wäg,
som sakta framfar, (Ps. 68: 5.) att herden må
falla Sswerherden till hjertat, och tacka honom
för det uppfyllda löftet: Om jag än går bort
till att bereda eder rum, skall jag likwäl
komma igen och taga eder till mig, att hwar
jag är, der skolen I och wara (Joh. 14: 3.).
Låtom våra böner och wälsignelser falla såsom nå-
gra droppar olja mera i hans lampa, på det, af-
wen för war räkning, ett skimmer af förhoppning
må falla in i ewigheten, då ropet sker: Si Brud-
gummen kommer, går ut emot honom (Matth.
25: 6.). Men återseendets saliga känsla, och den
ewiga friden i Jesu hwilokammare, — hwar fin-
nas ord att dem beskriwa? Och ingen af Lär-
jungarna djerfdes till att spörja honom: So
äst du? efter de wiste att det war Serren
(Joh. 21: 12.).

b) Den gode Gåsten i det goda herber-
get är den aslidne, som derinne hwilar.

Det säges stundom såsom en smådelse; men
är icke des mindre en bestömd sanning, att alla
äro goda i döden. Brotten och begären tillhöra
lifwet: döden har gjort sig ledig ifrån dem, —

icke så, att redogörelsen är inställd; utan så, att både uppsåt och handling hvilat, medan de vänta på sin dom. Mördaren har icke mer någon blodtörst då han föres till grafven, och bedragaren har här uppe talt ifrån sig alla sina falska ord: han har icke ett enda igen att tala i dödens rike. Selve är därför deras hvila så skön, eller deras minne så heligt, som redlighetens och dygdens; men det är en tröst för oss alla, som begära herberge åt våra wänner, och herberge åt oss sjelfwe, att ondskan har framgång endast på jorden, och att intet annat än godt finnes i grafven. Lägg den utlefswade gamle näst intill ynglingen, och frukta ej att hans skröplighet skall blifwa gäckad. Låt den mäktiges likkista undanträngas af uslingens, och war säker att de döda benen icke skola anse sig förnärmade. Nedmylla ditt mest älskade barn wid förförarens sida: låt dem ligga hjerta wid hjerta, och war wiss att oskulden skall ändå wakena obefläckad, på wårs Herras Jesu Christi tillkommelses dag. Swan jord tumla brotten och forgera om hwarandra; men

Begärens och stormarnas ilar,
Och jordiska sorgen och fröjden,
De störa ej stoftet som hwilar;
Ej anden som lefwer i höjden. (N:o 492: 3.)

Churu allt, äfwen det i tiden onda, blir godt i grafven, är det oss likwäl ljust, att wi gemenskapen före deras hädanfärd, lära känna människorna på den bättre sidan. Det är liksom en wärmare och mera drifwande luft skulle utströmma ifrån ewigheten, så att ju närmare människan kommer i dess granskap, desto skönare utbildat sig alla de goda anlag, som förut legat i wintersömn.

Från själeus rot utskjuta då åt alla håll fristat-
telningar, hwaraf wi sluta till en rik framtid,
och någon gång till ett odöbligt namn. Vår aning
att det war ewighetens wårsol, som satte de hö-
gre krafterna i gäsning, gifwa wi tillkänna, då
wi säga om den aslidne: Han war för god för
tiden! Han är snarliga fullkommen worden,
och hafwer uppfyllt mång år; ty hans själ
behagade Gudi, derföre hastade han med
honom utu detta onda lefweret (Wish. 4:
13, 14.). Att döden alltid letar efter det ädla-
ste och bästa i lifwet, är derföre en föreställning,
som borde få något bättre namn, än fördom och
wilfarelse. Wi borde snarare wälsigna den All-
gode, att han will dröja med den omogna säden
till skörden. Emedlertid gör det, midt under
saknadens tårar, hjertat godt att tro, det endast
blomman af menskligheten wisnar i grafwen. Wi
återkomma då från hwarje närgående begrafnings-
högtidlighet med en aningsfull känsla, liksom ha-
de wi ställt någonting i ordning för oss i vårt blif-
wande hem; liksom hade wi fått wälja sidogäster-
na för vår måltidsbro, wid den stora Nattnar-
den i himmelen.

Med en sådan känsla, har vår hädanfaran-
de gode Gäst i herberget på förhand infört sex
barn, och sist en oförgätligt älskad maka, på hwil-
kens hand han twenne gånger satt wigselringen,
efter en mellantid af femtio år *). Hon står nu

*) År 1778 den 28 Nov. erhöi han, genom enhäl-
lig kallelse, sin första befordran såsom Commminister
i Tännö af Bernamo Pastorat, och året derefter
ingick han ägtenskap med Wamsell Anna Christina
Rubin, doter af framl. Commminister Rubin i Tännö,
styfdoter af hans närmaste företrädare i tjen-

omgifwen af de kära, och wäntar att med honom få wexla wigsellöften för ewigheten. Ack! han hinner knappt luta sitt hufwud inom herbergets dörr, förr än han är hemmastadd, — den gode bland de goda, — liksom hade han aldrig bott annorstädes än der. Och då han sjelf nu nedstiger i det tysta, hwilken af oss alla skall icke hädanefter tänka wänligare och förtroligare på detta, den gode Gästens, goda herberge? Jag will icke nämna de tusenfaldiga anledningar till kärlek och

sten, Herr Comminister Lundelius. Af de 13 barn, som förluswat hans ägtenskap, hafwa 4 söner och 2 döttrar redan aflidit. Den 4 Junii 1829, då han ingick i sitt 80:de lefnadsår, firade han guldbryllöp med sin åldriga älskade Maka, hwilken han förlorade genom döden den 15 Mars 1831. Ur ett tal, som wid förra tillfället hölls, och blef till trycket befordradt af hans numera aflidne ungdomswän, Contracts-Prosten Lagergren, må såsom ett rättfärdigande af dagens saknad följande anföras: "Ädle Brudgum! Jag smickrar icke, då jag kallar dig en Guds och ärans man. Jag talar icke grannlåt, "då jag kallar dig en sann menniskowän och en "trogen wäktare i Herrans Zion. Templen, hwari "du lärt, genljuda ännu af ditt allwar och stenar: "na i muren af ditt nit. Alla dina handlingar på "lifwets stig förkunna din rättfinhet. Din fasta "wännskap har lindat allas hjertan wid ditt, och är: "ligheten, förtroligheten och wälmeningen lysa än: "nu från ditt innersta, såsom fordom de ädla ste: "narna från Urons embetsföldb. — Du man i twen: "ne werlbar, som varit och är. — Du sällsynte "man och fromme Patriark! Se, trogne Herde, din "hjord, den du så ofta fört på Zions blomsterän: "gar, och till de lefwande wattuällor: den hjord, "som du så ofta önskat få med dig inför Guds thron. "— Se alltså warder wälsignad den man, som Her: "ren fruktar. Ps. 128: 4."

saknad, som han lemnat Eder, S hans älskade
 Åhörare! S hafwen sjelfwe redan nämt dem inför
 Gud, bättre än jag kan nämna dem, och genom
 ofskrymtad tillgifwenhet hafwen S så rikeligen we-
 dergällt honom, att han alltid ansett sig såsom
 eder skuldenär*). Men jag föreställer mig att,
 då S kännen böden sitta wid hjertat, det hädan-
 efter skall blifwa Eder lättare att fråga: Swar
 är herberget? Småningom skolen S närma edra
 grafwar intill hans, och snart skall han derute
 finna sig omgifwen af samma Församling, som
 fordom setat lyfnande omkring honom i Kyr-
 kan. Då Johannes Döparens begge Lärjungar

*) En jemn och drifwande werksamhet utmärkte hans
 mandomsålder. År 1793 blef han befordrad till
 Kyrkoherde i Sandseryds Pastorat och, år 1802,
 efter Församlingarnas enhälliga kallelse, till Kyr-
 koherde i Åker. Förestod embetet ensam till 1810,
 då han erhöll biträde af Adjunct; och blef år 1816
 utnämnd till Prost öfwer sina Församlingar. Pa-
 storatwården stötte han ensam till år 1821, då han,
 i anseende till ett mer och mer förswagadt minne,
 nödgades begära Vicarius; men fortfor icke deß
 mindre i lång tid att predika hwarannan helgedag.
 Hans helsta war utomordentligt jemn och god; en-
 dast på minnets astynande krafter kunde man mär-
 ka hans höga ålderdom. Sina böner till Gud, och
 stunderna då han fordom varit wan att läsa dem,
 glömde han likwäl aldrig; och böcker, helst af re-
 ligiöst innehåll, utgjorde ännu i senaste åldern hans
 käraste syhelsättning. Åfwen sedan hans yttre werk-
 samhet afstapnat, fortfor han att njuta en lika in-
 nerlig tillgifwenhet af sina fordna Åhörare, och det
 kärleksfulla minne, han efter sin död bland dem
 quarlemnad, röjde sig oförsäldt i deras talrika
 närvaro och deras hjerliga deltagande på hans be-
 grafningsdag.

följde Jesum, wände Jesus sig om och såg dem följa sig, och sade till dem: Swad sökten I? Då sade de till honom: Rabbi, hwar wistas du? Då sade han till dem: kommer och ser. De kommo och sågo hwar han wistades, och blefwo den dagen när honom (Joh. 1: 32, 39.).

c) Den gode Gåsten i det goda herberget är ändteligen Soppet, som, i Engels gestalt, betygar om den aslidne: Han är icke här, — se rummet der de hade lagt honom (Marc. 16: 6.).

Äf allt det goda i grafwen är des granskap med ewigheten det bästa. Slutet, hwilan och det stilla förswinnandet äro wisserligen mycket, och skulle wara nog, om wi icke wiste någonting bättre att förbida. Men själens högre krafter, hjertats ädlare känslor — tron, hoppet och kärleken äro Englar: — de kunna komma på besök hitned; den Ewige kan utsända dem till tjenst, för deras skull som saligheten ärfwa skola (Ebr. 1: 14.); men bo i stoft och förwandlas till stoft — nej, anden måste till Gud igen, den honom gifwit hafwer (Pred. 12: 7.).

Döden är oß fär hufwudsakligen för odödlighetens skull, och grafwen dertföre, att hon befriar den inwertes menniskan ifrån alla hinder för des umgängelse i himmelen. Skriften talar ömsewis om den döde på besök i himmelen (Luc. 6: 22.), och ömsewis om Englar på besök i grafwen. O! de stå som grannherbergen intill hwarandra, grafwen och ewigheten, och de goda barnen blicka längtansfullt ifrån det ena till det andra stället; — redan hafwa de mött och omfamnat hwar-

andra; ty de äro ingenting annat än hjerta och
själ, och dit blicken eller hoppet wänder sig, der
är hela warelsen med på samma gång:

Öfwer haf och land de fara,
Som vinden och som blirten snara,
I ljusligt och lycksaligt fall.
Till den frommes hägn de ila,
De lägga sig omkring hans hwila,
Hans fötter akka de från fall.
Och, när från syndens sig
En själ omwänder sig
Och benådas,
Då sjunga de:
Förbarmare!
Dig pris och tack och ära ske! (N:o 34: 3.)

Menskligheten står wid grafwen och gråter
enkotårar öfwer sina hädanfarne. — Wid hon
nu så gråt, lutade hon sig in i grafwena.
Och fick se två Englar i hwit kläder, sit-
tande den ene wid huswudet och den andre
wid fötterna, der de hade lagt Jesu leka-
men (Joh. 20: 17, 18.). Har du sett dem för-
dessa Englar? Känner du igen Kärleken och Tron?
och hör du huru deras syster-engel Hoppet,
sitter i ditt eget hjerta, börjar samtala med dem
om grafwen och ewigheten? Låt icke werldsbesty-
ren störa deras samtal. Lyfna länge och tåligt,
som Englarna sjelfwa lyfna till den ewiges råd-
slag om menniskornas frälsning. Och då du wän-
der dig om, och får se Jesum stådande (v. 14.),
så igenkänn, och lär att begagna andewerldens
nyckel: Gack till mina bröder och säg dem:
Jag far upp till min Fader och eder Fa-
der, och till min Gud och eder Gud (v. 17.).
Jesu Fader, vår Fader! Jesu Gud, vår Gud!
och

och till honom leder kosan! och desse ord, de första efter uppvaknandet, uttalade så att de, hand i hand med det inströmmande dagsljuset, kunde wandra omkring under grafhwalsfwet; medan de förtrobde sig åt wänstapen, såsom helsningar åt den fringirrande sorgen! Ack, blott genom förbisslymtande strimmor låter sig ewigheten skådas af tiden, ty des fulla ljus kan ingen se; så mycket hafwa wi likwål förnummit, att begreppen om Jesu himmelsfärd och den troгна själen's himmelsfärd genom grafwen, ifrån denna stund, äro sammanslåtade till en enda odelbar sanning. Swar och en, som hör denna sanning och gömmer den och låter den, såsom en den Högstes kraft, öfwerstyggas alla hjertats ädlare känslor, han har funnit ordet till dödens hemligheter: Nya Testamentets heliga lefwande Ord!

Till ljusets rymder nu mitt lopp,

Mitt hjertas hopp, skall sträckas.

Jag skall stå opp, som han stod opp,

Jag skall med honom wäckas

Till ett lif, som ej förgås,

Som af förgängelsen ej nås,

Uf synden ej besläckas. Halleluja! (M:o 103: 2.)

Nu, — innan Jesus ännu gått bort ifrån grafwen, och medan Englarna ännu sitta derinne och begrunda hans uppenbarelser, — en bättre himmel kan icke den saknande kärleken bjuda, — hwem är wärdig att taga honom i besittning? Ålftade Ålftidne! Du gode och trogne tjenare! — Jag will sätta dig öfwer mycket; gick in i din Herras glädje (Matth. 25: 21.). Du har länge wäntat denna stunden: för oss skulle den alltid komma för tidigt, ehuru sent den kom*);

*) Blott de sista 14 dagarna af sin lefnad kände han

men emedan det är den hjertligaste och den hel-
gaste af alla dina glädjestunder, så träder vår
sorg wördsamt tillbaka, för att icke vara dig till
hinder; och wi önska dig wälsignelse till din flytt-
färd, fastän önskningsordet far som en blodig
pil igenom hjertat: — — Farwål!

Det war tungt att säga detta ord; men se-
dan det war sagdt, blef hjertat lättare; ty i och
genom detta ord sönderfletos alla band, som än-
nu qwarhöllo honom wid lifwet. Ända hittills
tyckte wi att wi hade honom i vår krets; nu
hafwa wi blott likkistan qwar. Tiden har å nyo
betalt en stor skuld till ewigheten. Det tog djupt
i de små tillgångarna; men klagom icke öfwer vår
fattigdom, så länge förhoppningarna ännu återstå.

Salige Ande! Ser du, på wägen, som af-
stedtagande pläga, tillbaka till ditt fordna hem;
så se, huru wi stå i dörren och winka efter dig,
och wälsigna dig för hwarje bud du förklarar,
hwarje sorg du flingrat, hwarje förhoppning du
tändt, — för allt, allt! Och då det nu ej mera

sig illamående och, blott under de tre aldrassiga,
låg han till sängs. Det war icke egenteligen hel-
san, till och med icke hans glada ofskulds-lymne;
det war endast kraften, som swel honom. Efter
att till slut hafwa frågat hwilken dag det war, och
hwilken timma på dagen? och sedan man nämt
för honom samma dag, och nästan samma stund
på dagen, då han, för 32 år sedan, tillträdde sitt
herdekal öfwer Åkers Pastorat, syntes han ingen-
ting mera åstunda af werlden: Sgat tillslöts och,
som en hwisning ifrån andewerlden, förlorade sig
hans sista suck i kretsen af de ålfstade, som honom
omgäfw.

är för dig, utan för oss sjelfwe, wi fråga: Swar
är herberget? så säg oss trösterikt ifrån din him-
mel: **I** min Fadens hus äro många bonin-
gar (Joh. 14: 2.). Amen!

www.books2ebooks.eu